

ΔΗΜΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ

ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ 1986

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ 1986

Στον Αρχαιολογικό χώρο Ελευσίνας

ώρα 8.30 μ.μ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ: Αισχύλου ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ από το Δημοτικό Θέατρο Ελευσίνας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ: Αισχύλου ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ από το Αμφιθέατρο του Σπύρου Ευαγγελάτου.

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ: Αριστοφάνη ΠΛΟΥΤΟΣ από το Δημοτικό Θέατρο Νίκαιας

Στα πλαίσια των ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ 1986

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ: 25 - 30 Αυγούστου, με την ευκαιρία των 100 χρόνων της Εργατικής Πρωτομαγιάς, σε συνεργασία με την Κινηματογραφική Λέσχη Ελευσίνας.

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ: 10 - 21 Σεπτεμβρίου στο Εθνικό Στάδιο Ελευσίνας.

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ

Το 1975, με την ευκαιρία του γιορτασμού των 2500 χρόνων από την γέννηση του μεγάλου Ελευσίνιου τραγικού ποιητή ΑΙΣΧΥΛΟΥ, καθιερώθηκαν τα ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ, η κορυφαία πολιτιστική εκδήλωση της Ελευσίνας αλλά και μία από τις πιο αξιόλογες που πραγματοποιούνται κάθε χρόνο στη χώρα μας.

Σκοποί της καθιερώσεώς τους ήταν:

– Να προβληθεί και να εκλαϊκευθεί το έργο του ΑΙΣΧΥΛΟΥ αλλά και των άλλων ποιητών.

– Να προβληθεί η ιστορία, ο πολιτισμός και οι αρχαιότητες της Ελευσίνας.

– Η ανάπτυξη υψηλού επιπέδου πολιτιστικής κίνησης στην πόλη μας που θα την προβάλλουν Πανελλαδικά αλλά και Διεθνώς.

Ήδη στα 12 χρόνια που πέρασαν παρουσιάστηκαν όλες οι τραγωδίες του ΑΙΣΧΥΛΟΥ που σώθηκαν μέχρι των ημερών μας, αλλά και τραγωδίες του Σοφοκλή και Ευριπίδη καθώς και κωμωδίες του Αριστοφάνη.

Έχουν πάρει μέρος στα ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ μεγάλοι Θεατρικοί Οργανισμοί όπως: Εθνικό Θέατρο, Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, Θέατρο Τέχνης, Λαϊκό Θέατρο, «Δεσμοί», Ελληνικό Χορόδραμα κ.ά.

Από το 1975 λειτουργεί η ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ, που διαθέτει σήμερα 6000 τόμους βιβλίων και έχει σαν στόχο να συγκεντρώσει όσα βιβλία κυκλοφορούν για τον Αισχύλο και το έργο του.

Το 1975 και το 1979 κυκλοφόρησαν αναμνηστικά μετάλλια με την προτομή του Αισχύλου, έργα του γλύπτη Κώστα Κλουβάτου.

Το 1977 φιλοτεχνήθηκε από τον γλύπτη Γιάννη Παρμακέλη και τοποθετήθηκε στην Πλατεία Ηρώων ο ανδριάντας του ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

Το 1980 έγινε παγκόσμια Σταυροφορία σε συνεργασία με την Πανελλήνια Πολιτιστική Κίνηση με θέμα την «Σωτηρία της Ελευσίνας και των Αρχαιοτήτων της από τη βιομηχανική ρύπανση» με σημαντική ανταπόκριση από πνευματικούς ανθρώπους τόσο της χώρας μας όσο και του εξωτερικού. Το 1982 ο αείμνηστος χαράκτης Α. Τάσσος φιλοτέχνησε Αφίσα με το ίδιο θέμα.

Τον Σεπτέμβρη του 1985, πραγματοποιήθηκε Διεθνές Συνέδριο με θέμα «Αρχαιότητες και Πολιτιστική Κληρονομιά της Ελευσίνας» στο οποίο συμμετείχαν αξιόλογοι Έλληνες και ξένοι επιστήμονες. Έγιναν προτάσεις για την προβολή και την διάσωση του Αρχαιολογικού χώρου της Ελευσίνας.

Το 1985 επίσης εκδόθηκε η δίτομη Ιστορία της Ελευσίνας από την Αρχαιότητα μέχρι σήμερα.

Τον Α' τόμο «Από την Εποχή του χαλκού μέχρι το 392 μ.Χ.» έγραψε η Αρχαιολόγος κ. Πολ. Μπάγια και τον Β' τόμο «Από την επικράτηση του Χριστιανισμού μέχρι σήμερα» έγραψε ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Βασ. Σφυρόερας.

Η Ιστορία γράφτηκε με την εποπτεία των Καθηγητών του Πανεπιστημίου κ. Γ. Μυλωνά, κ. Β. Σφυρόερα και Ι. Τραυλού.

Γυρίστηκε από τον γνωστό σκηνοθέτη κ. Τάκη Παπαγιαννίδη ταινία με θέμα την ΕΛΕΥΣΙΝΑ.

Στα πλαίσια των ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ επίσης έχουν πραγματοποιηθεί συναυλίες, εκθέσεις ζωγραφικής και αθλητικές εκδηλώσεις.

Λειτουργήσε από το 1980 το Πνευματικό Κέντρο και το 1983 η Λέσχη Πολιτισμού του Δήμου Ελευσίνας.

Τις εκδηλώσεις των ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ έχουν παρακολουθήσει μέχρι σήμερα περίπου 100.000 άτομα.

Η Επιτροπή συγκροτείται κάθε χρόνο από εκπροσώπους των μαζικών φορέων της Ελευσίνας και Προεδρεύεται από τον Δήμαρχο Ελευσίνος κ. Μιχάλη Λεβέντη.

Την Επιτροπή ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ 1986 αποτελούν οι:

Νίκος, Τσοπελάκης, Γιάννης Μελετίου, Κυριακός Ζαχαρίου – Εκπρόσωποι του Δήμου Ελευσίνος

Διον. Σκαρμούτσος, Δημ. Μπαρμπουνάκης – Εκπρόσωποι του Εργατικού Κέντρου

Αργ. Ορφανουδάκη, Ισίδ. Λεγάτος – Εκπρόσωποι του 1ου Λυκείου Ελευσίνας

Αριάδνη Γιαννίκου, Γ. Παπαχριστοδούλου – Εκπρόσωποι του 1ου Γυμνασίου Ελευσίνας

Γεωργ. Κωνσταντινιδου, Μαρ. Σταυροπούλου – Εκπρόσωποι του 2ου Γυμνασίου

Παν. Βασιλείου, Αικ. Σταύρου – Εκπρόσωποι του 3ου Γυμνασίου Ελευσίνας

Σπυρ. Φραντζεσκάκη, Ευαγγ. Ρόζης – Εκπρόσωποι Σχολών ΚΕΤΕ Θ. Χριστόπουλος, Σ. Πετανά – Εκπρόσωποι Συλλόγου Δασκάλων και Νηπιαγωγών Ελευσίνας

Κλ. Γαλανού, Ελ. Πατάλα – Εκπρόσωποι Συλλόγου Γυναικών Ελευσίνας

Δ. Κυριακόπουλος, Γ. Σαλονίκας – Εκπρόσωποι ΑΕ Τιμέντων ΤΙΤΑΝ

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Βίος και έργα

Ο Αισχύλος είναι ο άνθρωπος των μηδικών πολέμων.

Είδε δύο φορές την πατρίδα του ν' απειλείται, έπειτα να σώζεται και τέλος να θριαμβεύει. Είναι απ' αυτούς που αγωνίστηκαν γι' αυτή τη νίκη. Το 490 πολεμούσε στο Μαραθώνα (καθώς άλλωστε κι ένας αδελφός του· ο Ηρόδοτος αναφέρει τον ηρωισμό του). Το 480, σαράντα πέντε ετών, πολεμούσε στη Σαλαμίνα, ενώ η Αθήνα είχε εκκενωθεί, καταληφθεί, πυρποληθεί.

Εύκολο να καταλάβουμε πως αυτή η περιπέτεια σημάδεψε τη ζωή αυτού του ανθρώπου. Και το έργο του Αισχύλου προσφέρει χίλιες αποδείξεις. Έχομε άλλωστε ένα επιτύμβιο επίγραμμα που του αποδίδεται, και που μπορεί να είναι δικό του· σ' αυτό ο ποιητής διεκδικεί τον πρώτο τίτλο τιμής: τη δόξα πως πολέμησε τον βάρβαρο εισβολέα. Λέει: «*αλκήν δ' ευδόκιμον Μαραθώνιον άλσος αν είποι*».

Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι ο Αισχύλος περίμενε αυτή την εθνική δοκιμασία ή να γίνει σαράντα πέντε ετών για να γράψει τις τραγωδίες του: στην πραγματικότητα φαίνεται πως άρχισε να γράφει σε ηλικία είκοσι πέντε ετών, το έτος 500. Αλλά είναι αξιοπρόσεκτο πως η πρώτη του νίκη τοποθετείται στα 484, μεταξύ των δύο μηδικών πολέμων· καθώς επίσης πως η πρώτη του τραγωδία που έφτασε σε μας ήταν, φαίνεται, οι «*Πέρσες*», που παίχτηκαν το 472, οκτώ χρόνια μετά τη μεγάλη νίκη. Κατά κάποια έννοια υπάρχει κάτι το βαθιά ικανοποιητικό στο γεγονός ότι η είσοδος του Αισχύλου στον κόσμο της τραγωδίας, όπως ξέρουμε, γίνεται επ' ευκαιρία αυτής της νίκης, η οποία καθιερώνει το αθηναϊκό μεγαλείο κι εναποθέτει στο έργο του ποιητή μια τόσο βαθιά σφραγίδα.

Από το 472 ως το 458 ο Αισχύλος σταδιοδρομεί στην Αθήνα, την ακόμα τόσο περήφανη για την πρόσφατη δόξα της· εκεί η δημοκρατία αρχίζει να αναπτύσσεται υπό την αιγίδα του νεαρού Περικλή, που είχε εκλεγεί χορηγός για την παράσταση των «*Περσών*». Από τα έργα που παίχτηκαν μας μένουν οι «*Επτά επί Θήβας*» (παίχτηκε το 463), οι «*Ικέτιδες*» (παίχτηκαν ίσως το 463) και η «*Ορέστεια*» (παίχτηκε το 458).

Η «*Ορέστεια*» ήταν η τελευταία νίκη του Αισχύλου, γιατί λίγο μετά εγκατέλειψε την Αθήνα για τη Σικελία. Πήγε εκεί λίγο μετά τους «*Πέρσες*», ύστερα από πρόσκληση του τυράννου των Συρακουσών, του Ιέρωνα, νικητή κι αυτού άλλων βαρβάρων και αρεσκόμενου να βλέπει να επαινούνται από τους ποιητές οι δύο δίδυμες αυτές νίκες. Δεν γνωρίζουμε μετά γιατί ο ποιητής δυσαρεστήθηκε κι αποφάσισε να εγκαταλείψει την Αθήνα, για την οποία πολέμησε, και να επιστρέψει στη Σικελία. Αγνωστούμε πως πέθανε στη Γέλα το 456 (εκτός αν παραδεχτούμε την παράδοση, κατά την οποία ένας αετός έρριξε μια χελώνα στο κεφάλι του παίρνοντας το κρανίο του για πέτρα!). Αγνωστούμε τέλος που και πότε παίχτηκε η τραγωδία του «*Προμηθέας*», της οποίας μερικά σημεία θυμίζουν τη Σικελία, για την οποία όμως ξέρομε πολύ λίγα πράγματα· μερικοί μάλιστα αμφιβάλλουν, αν γράφτηκε από τον Αισχύλο.

Από τη ζωή του Αισχύλου γνωρίζουμε μόνο δύο χρονολογίες μαχών και επτά τίτλους τραγωδιών.

Αυτά είναι και λίγα και πολλά. Γιατί αν ο Αισχύλος είναι ο κοσμικός, που αντλεί το θέμα του από τις περιστάσεις και την επικαιρότητα, οι εμπειρίες που έζησε αντανakλώνται με σπάνια δύναμη σ' όλη του τη σκέψη.

Η Αθήνα, που είχε εγκαταλειφθεί από τους Αθηναίους και απειληθεί από τους βαρβάρους αφέθηκε στα χέρια των θεών· σώθηκε, και ο επιδρομέας, αφού αποδείχτηκε ιερόσυλος, τιμωρήθηκε σκληρά. Αυτό επιβεβαίωσε την ιδέα, προσφιλή στους στοχαστές του περασμένου αιώνα, πως υπάρχει θεία δίκη, που εκδηλώνεται πανηγυρικά. Αυτή η πίστη στον Αισχύλο είναι ζωντανή και επίμονη.

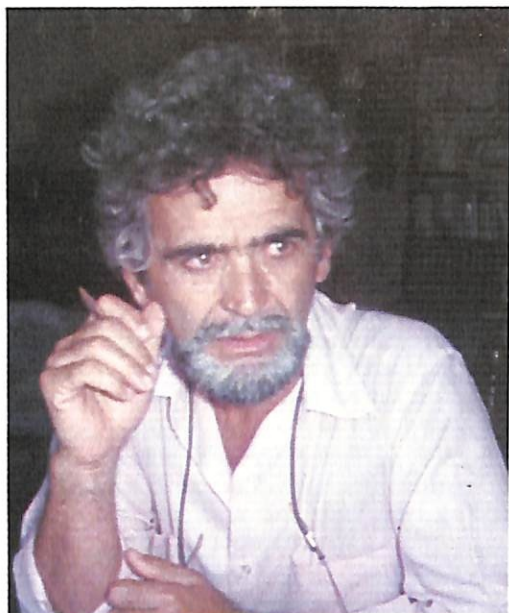
Αλλά οι Αθηναίοι δεν περίμεναν τα πάντα από τους Θεούς. Πολέμησαν και αμύνθηκαν ώστε, από την πλευρά των ανθρώπων, το δίδαγμα ενίσχυε τον σεβασμό προς τον ανθρώπινο ηρωισμό, όταν αυτός ο ηρωισμός συνεργάζεται με τους Θεούς. Τέλος η εμπειρία αυτή συμφιλιωνόταν με την ιδέα ότι οι μεγάλες κρίσεις έχουν κάτι το συλλογικό· συνδυαζόταν λοιπόν εύκολα με το ρόλο του χορού και καλούσε τον Αισχύλο να επιμείνει στην απήχηση που τα ατομικά δράματα έχουν στις ανθρώπινες ομάδες, στις οποίες ανήκουν οι ήρωες.

Από την θεϊκή και την ανθρώπινη άποψη αυτές είναι πράγματι οι πρωτότυπες ιδέες του Αισχύλου· και βλέπομε πως είναι εύκολο να συσχετιστούν με τις δύο χρονολογίες μαχών που σφράγισαν τη ζωή του.

Επίσης, οι επτά τραγωδίες που μας μένουν, μπορούν πιθανότατα να μας δώσουν καθαρή ιδέα για το έργο του. Ωστόσο πως να μη μας κυριέψει θλίψη, όταν συλλογιστούμε πως από τις εκατό σχεδόν τραγωδίες, που έγραψε ο Αισχύλος, μας έμειναν μόνο επτά; Η ανάμνηση των χαμένων τραγωδιών, των οποίων γνωρίζομε μόνο τους τίτλους, μας γεμίζει θλίψη λίγο πολύ σαν την ανάμνηση των ονομάτων των Περσών αρχηγών, στους «Πέρσες», που δεν θα ξαναγυρίσουν ποτέ. Η «Ιφιγένεια», ο «Φιλοκτήτης», η «Πηνελόπη», οι «Θρήσες», οι «Σαλαμίνιες», τόσοί τίτλοι που μας θυμίζουν άλλοι ποιητές, αλλά που μας τους θυμίζουν μάταια. Καμιά φορά μόνο μερικοί στίχοι ή μερικές ανταπαντήσεις εμφανίζονται εντελώς τυχαία, όπως οι θρήνοι της Νιόβης ή ένα απόσπασμα από τους «Μυρμιδόνες» ή ανάμνηση που αναφέρουν οι αρχαίοι κάποιας ιδιαίτερης συγκινησιακής στιγμής, σαν τη μακρά σιωπή του Αχιλλέα, θλιμμένου, στην αρχή της τραγωδίας της αφιερωμένης στην εξαγορά του Έκτορα, ή την αγωνία των δύο μανάδων, της Θέτης και της Ηώς, όταν περιμένουν να πει ο Δίας ποιά από τις δύο θα έβλεπε το γιό της να πεθαίνει, στην ψυχοστασία. Αυτές οι λίγες αναμνήσεις, αυτές οι λίγες αποκαλύψεις, αυξάνουν τη θλίψη μας, αλλά δεν μας εκπλήσσουν καθόλου: στ' αλήθεια η προσωπικότητα του Αισχύλου είναι τόσο ισχυρή και τόσο ομοιογενής, ώστε την ξαναβρίσκομε ολόκληρη σε κάθε μέρος του έργου του. Κατά κοινή παραδοχή ένα έργο του Αισχύλου, μια σκηνή του Αισχύλου, ένας στίχος ή μια εικόνα του Αισχύλου αναγνωρίζονται από τη δύναμή τους και το μεγαλείο τους.

Κι οι δύο αυτές αρετές ερμηνεύονται από την ίδια έμπνευση, είτε βλέπομε προς το μέρος των θεών είτε προς το μέρος των ανθρώπων.

JACQUELINE DE ROMILLY
«Αρχαία ελληνική τραγωδία»
Μτφ. Ελ. Δαμιανού - Χαραλαμποπούλου
(Εκδ. Μ. Καρδαμίτσα) Αθήνα 1976

Κώστας Κινής

Όταν-πριν δύο περίπου χρόνια-καλέστηκα από τη Δημοτική Αρχή της Ελευσίνας να προσπαθήσουμε να θεμελιώσουμε Θέατρο στο χώρο μάλιστα που γένηθη ο Αισχύλος αποδέχτηκα με χαρά την πρόταση υπηρετώντας την πεποίθηση ότι η Τέχνη παρέχει τη δυνατότητα υλοποίησης της κοινωνικά καθορισμένης ανάγκης να μεταπλασθεί ο κόσμος σύμφωνα με τους νόμους του ωραίου....

Επιχείρησα λοιπόν τη «βουτιά» μου στις καμινάδες του Θριάσιου Πεδίου, στην εργατομάνα Ελευσίνα της ρύπανσης και της μόλυνσης, της πνευμονοκονίασης και των 25000 κατοίκων, όπου όμως διαπίστωσα

παράλληλα ότι, σύμπασα η Δημοτική Αρχή, έχει αποδουθεί σ' ένα πολύχρονο αγώνα για πρόοδο και πολιτισμό με αξιοσημείωτα μέχρι στιγμής αποτελέσματα και όπου, στο φυτώριο της Λέσχης Πολιτισμού και των άλλων πνευματικών και καλλιτεχνικών ιδρυμάτων το υλικό περίμενε....

Στρωθήκαμε στη δουλιά λοιπόν! Διπλός ο στόχος: απ' τη μιά παραστάσεις-για ανύψωση ηθικού, στήριξη στις ίδιες μας δυνάμεις - καρπός: δύο θεατρικά τμήματα.

1. Παιδικό (50 μέλη) με δύο μέχρι σήμερα έργα σε πολλές παραστάσεις

2. Των Μεγάλων (30 μέλη) όλες και όλοι πολίτες της Ελευσίνας, με άλλα δύο έργα – όχι τυχαία – Ελευσινίων συγγραφέων.

Απ' την άλλη Θεατρική παιδεία - σκληρή και απαραίτητη προϋπόθεση για ουσιαστική προσφορά μέσω της «Τέχνης των Τεχνών» πούναι το Θέατρο: Ιστορία Πολιτισμού και Θεάτρου, Παγκόσμιο και Ελληνικό Δραματολόγιο, Υποκριτική, Κινησιολογία και όλα τα άλλα μαθήματα.

Το βάπτισμα είχε γίνει, περιμέναμε το έναυσμα. Ήρθε με τη μορφή πρόσκλησης από τον Καθηγητή Φιλοσοφίας κ. Βέμπερ που πήρε μέρος στο Διεθνές Συνέδριο που έγινε πέρσι τον Σεπτέμβρη στην Ελευσίνα, να «διδάξουμε» τον Αγαμέμνονα του Αισχύλου στη Γέλα της Σικελίας.

Αδράξαμε την ευκαιρία. Βαθιά και διεξοδική μελέτη όλων των σχετικών συγγραμμάτων, συγκρίσεις, σχόλια, φοβίες, ενθουσιασμός, το «καινούργιο», το «πρωτοφανέρωτο», το «μεγάλο» ξετυλιγόταν μέρα με τη μέρα μπροστά μας...

Πολύμηνες σκληρές πρόβες κι η νοικοκυρά μεταμορφωνόταν σε Κλυταιμίστρα, ο εργάτης σε Αίγισθο, ο υπάλληλος σε Αγαμέμνονα, η μαθήτριά σε Κασσάνδρα, ο γίγαντας λαός μας στο Λαό-Χορό.... σήμερα είναι γνώση, έκσταση Διονυσιασμός και πρόκληση για τα μελλούμενα....

Οι πολύτιμοι συνεργάτες και φίλοι μου – το «καλλι»τεχνικό προσωπικό του Δήμου, που με αυτοθυσία και κέφι στήνουν το λειτουργικό χώρο των Ατρείδων, ο Γιώργος Κολλιαδήμας, που με ευαισθησία και σιγουριά φωτίζει και «ακούει» τους χτύπους της καρδιάς του οργανωμένου συνόλου, η Κλεοπάτρα Γαλανού, που με φαντασία «έλυωσε» σε σημερινές και χειροπιαστές τις φόρμες και τα σχήματα-προεκτάσεις συμπεριφοράς και ήθους των ενδυμάτων και των σκηνικών που με τολμηρή αφαιρετικότητα και σχηματική υποδήλωση δημιούργησε η φρέσκια και λαγαρή διαίσθηση της ενδυματολόγου και σκηνογράφου Ελένη Μανωλαράκη - βοηθούμενη απ' τον Μενέλαο Κουτσουρέλη, η ακούραστη Λούλα Κόρμαλη που σμίλεψε με σιγουριά και γνώση σε κίνηση την συγκρατημένη εκρηκτική καταπίεση που υπέστη ο Λαός-Χορός από την εξουσία, ο Κώστας Δρακάκης βαθύς γνώστης των μουσικών εκφραστικών του μέσων, που σημασιοδότησε με μελωδικούς ρυθμολογικούς και συναισθηματικούς δρόμους την ουσία, την καρδιά των δρώμενων με ήχους «προσήκοντες» και με βοηθό του την αξιοπρόσεχτη σε επιδόσεις μικτή χορωδία Καλυβίων, οι χιλιοπρόθυμοι ευγενικοί «άνωνμοι» και τέλος «τα παιδιά μου» – ασκημένα και ευαίσθητα όργανα – το πολυσήμαντο κι ακούραστο αυτό υλικό, που καταταυράνησα – μήνες τώρα – επιχειρώντας μια βυθοσκόπηση στα «μεγάλα», όλοι αυτοί κι εγώ μαζί, σας καλούμε, το πλατύ θεατρικό κοινό, σε λίγο, να επικοινωνήσετε εγκάρδια με τον Αρχαίο Θεατρικό Λόγο....

ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΝΗΣ
ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ «ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑΣ»

Από την Τετραλογία του Αισχύλου, έχουν διασωθεί 3 έργα, γνωστά ως «τριλογία»: «ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ», «ΧΟΗΦΟΡΟΙ» και «ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ». Στον Αγαμέμνονα ο ποιητής πλάθει την εικόνα του Δία ως εγγυητή της Δίκης (Δι(ός) κ(όρ)α). Αυτή η παλιά αντίληψη της Δικαιοσύνης εκπροσωπείται από το χορό, που και εκφράζει με κίνηση τα κοινά αισθήματα.

Ο Αγαμέμνονας, βασιλιάς των Μυκηνών, γιός του Ατρέα, επιστρέφει υπεροπτικός νικητής από την Τροία, φέρνοντας μαζί του την Κασσάνδρα, κόρη του Πριάμου, βασιλιά της Τροίας. Αλλά τα δολοφονημένα από τον Ατρέα παιδιά του Θυέστη και η αδικοχαμένη Ιφιγένεια ζητούν εκδίκηση· κι έρχεται η σκοτεινή Κλυταιμίστρα να σκοτώσει τον άντρα της Αγαμέμνονα, πεισμένη για το δίκαιο της πράξης της, με ηθικό αυτουργό τον Αίγισθο, γιό του Θυέστη. Λίγο πριν το φόνο, η Κασσάνδρα, ιέρεια του Απόλλωνα, στους μαντικούς παροξυσμούς της, προφητεύει τα μελλοντικά κακά του σπιτιού των Ατρείδων, από τον Αλάστορα, πνεύμα του κακού.

Προς το τέλος του δράματος ο Χορός, δύο φορές, επισείει στο δειλό και χυδαίο σφετεριστή της εξουσίας Αίγισθο (και στην Κλυταιμίστρα) την απειλή από τον Ορέστη, γιό του Αγαμέμνονα.

Από τις πρόβες της Τραγωδίας του Αισχύλου «Αγαμέμνων»
που παρουσιάζει το Δημοτικό Θέατρο Ελευσίνας.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Μετάφραση: Ι.Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ
Διδασκαλία - Σκηνοθεσία: ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΝΗΣ
Σκηνικά - Κοστούμια - Κοσμήματα: ΕΛΕΝΗ ΜΑΝΩΛΑΡΑΚΗ
Μουσική Σύνθεση: ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΚΑΚΗΣ
(Συμμετέχει η Χορωδία Καλυβίων Αττικής)
Χορογραφία: ΛΟΥΛΑ ΚΟΡΜΑΛΗ
Επιμέλεια - Εκτέλεση Κουστουμιών: ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΓΑΛΑΝΟΥ
Ηχητικά - Φωτιστικά: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΛΛΙΑΔΗΜΑΣ
Βοηθός: ΚΩΣΤΑΣ ΤΑΚΑΚΗΣ
Φροντιστής Σκηνής: ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΟΥΤΣΟΥΡΕΛΗΣ
Τεχνικό Προσωπικό: ΜΑΡΚΟΣ ΒΕΝΤΟΥΡΗΣ,
ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ
και το Εργατοτεχνικό Συνεργείο
του Δήμου Ελευσίνας

ΔΙΑΝΟΜΗ

(Με τη σειρά που εμφανίζονται)

Φρουρός: ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΡΒΕΛΑΣ
Χορός: ΜΑΡΙΑ ΒΙΟΛΕΤΗ, ΡΟΥΛΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥ,
ΑΛΕΚΑ ΚΑΡΛΟΒΑΣΙΛΗ, ΝΙΚΟΣ
ΚΟΥΛΠΑΞΙΩΤΗΣ, ΚΙΤΣΑ ΚΟΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ,
ΜΑΡΙΑ ΜΠΙΣΜΠΙΡΟΥΛΑ, ΦΙΦΗ
ΠΡΩΤΟΣΥΓΓΕΛΙΔΟΥ, ΝΤΙΝΑ ΤΑΚΑΚΗ,
ΕΥΘΥΜΙΑ ΤΣΑΝΤΙΛΑ, ΕΦΗ ΤΣΙΛΙΚΑ
Κλυταιμήστρα: ΜΑΡΙΑ ΧΡΥΣΟΓΟΝΙΔΟΥ
Ιέρειες - Δούλες: ΣΟΝΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΧΑΡΑ ΕΥΘΥΜΙΟΠΟΥΛΟΥ,
ΕΛΕΝΗ ΘΕΟΛΟΓΟΥ, ΒΙΚΥ ΚΑΡΛΟΒΑΣΙΛΗ,
ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΙΝΗ, ΠΟΠΗ ΦΟΥΣΚΑΡΗ
Κήρυκες: ΝΙΚΟΣ ΚΟΡΡΕΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Αγαμέμνονας: ΘΑΝΑΣΗΣ ΜΙΛΗΣΗΣ
Στρατιώτες: ΑΝΤΩΝΗΣ ΒΕΝΤΟΥΡΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΚΑΡΛΟΒΑΣΙΛΗΣ, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΛΕΩΝΙΔΑΚΗΣ,
ΜΕΛΕΤΗΣ ΜΑΡΟΥΓΚΑΣ
Κασσάνδρα: ΜΕΝΗ ΜΩΚΟΥ, ΡΟΥΛΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥ,
ΚΙΤΣΑ ΚΟΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Αίγισθος: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΚΟΡΡΕΣ

Από τις πρόβες της Τραγωδίας του Αισχύλου «Αγαμέμνων» που παρουσιάζει το Δημοτικό Θέατρο Ελευσίνας.

ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ «ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ» ΜΕ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Έχει η τριλογία καμιά αναφορά στη σύγχρονή της πολιτική; Αυτό έχει γενικά υποστηριχτεί, και πρόκειται για έναν ισχυρισμό εύλογο. Τρία περίπου χρόνια πριν από την παράστασή της, οι εξουσίες του Αρείου Πάγου του αρχαίου Συμβουλίου, των πρώην Αρχόντων, είχαν περικοπεί προς όφελος της λαϊκής Συνέλευσης, με κύριους εμπνευστές της μεταρρύθμισης τον Εφιάλτη και τον Περικλή. Αυτοί που θα ήθελαν τον Αισχύλο έναν καλό Συντηρητικό, ισχυρίζονται ότι οι «Ευμενίδες» περιέχουν μια διαμαρτυρία: αυτοί που θα τον ήθελαν Φιλελεύθερο, ισχυρίζονται ότι στόχος του ήταν το αρχικό λειτούργημα του Δικαστηρίου: η απονομή δικαιοσύνης σε υποθέσεις ανθρωποκτονίας, που οι μεταρρυθμιστές το σεβάστηκαν ευσυνείδητα. Κανένας από τους δύο ισχυρισμούς δεν δείχνει πολύ βαθιά κατανόηση ούτε της τριλογίας ούτε του Αισχύλου. Στην Αθήνα ο πολιτικός αγώνας μπορούσε τότε τότε να γίνεται βίαιος: ο Εφιάλτης λ.χ. δολοφονήθηκε. Η τριλογία σίγουρα προβαίνει σε μία διαμαρτυρία: εναντίον της τυφλής οργής και της βίας, εναντίον και του δεσποτισμού και της αναρχίας. Δεν τελειώνει με άκρατη αισιοδοξία, αλλά με μια υπό προϋποθέσεις διαβεβαίωση: οι Ευμενίδες, πρώην Ερινύες, θα χαρίσουν ευημερία σε μία πόλη που σέβεται τη Δίκη: μία πόλη που δεν τη σέβεται θα εκτεθεί στην οργή τους.

H.D.F. KITTO

«Η αρχαία ελληνική τραγωδία»

Μτφ. Λ. Ζενάκος

(Εκδ. Δ. Παπαδήμα) Αθήνα 1968

Με τις «Ευμενίδες» ο Αισχύλος επιχειρεί να δώσει μία τελείως διαφορετική, από ό,τι η παράδοση, λύση στο σύνθετο πρόβλημα που έχει προκύψει από την κληρονομική ανανέωση της ενοχής μέσα στην οικογένεια των Ατρείδων. Συμβαίνει μάλιστα η πολύ προσωπική διαμόρφωση του μύθου να συμπίπτει με τη θέση του τραγικού πάνω σε ένα θέμα εσωτερικής πολιτικής. Μόλις πριν τρία χρόνια μία σειρά ριζοσπαστικών μεταρρυθμίσεων κορυφώθηκε με τη δραστική επέμβαση στην εξουσία των αρεοπαγιτών, οι οποίοι τώρα περιωρίζονταν στην εκδίκαση υποθέσεων φόνου. Αυτό το δυνατό πλήγμα πάνω στο πιο ανθεκτικό κατάλοιπο της παλαιάς αριστοκρατίας σημειώνει την έναρξη της χρυσής περιόδου της Αθηναϊκής δημοκρατίας. Με το τελευταίο έργο της τριλογίας του ο ποιητής φαίνεται να προσφέρει τη μυθολογική κατοχύρωση των γεγονότων: με αφορμή το έγκλημα του Ορέστου ιδρύεται στην Αθήνα το πρώτο ορκωτό δικαστήριο. Ακόμη πιο σημαντική από αυτή την αλλαγή του περιβλήματος είναι η τροπή που παίρνει η πορεία του τραγικού προβληματισμού, επειδή αποσπάται, ως ένα σημείο, η απώτερη λύση από τη δικαιοδοσία των θεών και αποδίδεται, κάτω βέβαια από την εποπτεία τους, στην κρίση των ανθρώπων: έτσι κατοχυρώνεται η ύψιστη αξία της επιβολής μιας ισορροπίας μέσα σε ένα οργανωμένο σύνολο.

N. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΗΣ

«Οι δραματουργοί των κλασικών χρόνων»

Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, Τομ. Γ2

(Εκδ. Αθηνών) Αθήνα 1972

ΟΙ «ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ», Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΟΥΣ

Οι «Ευμενίδες» είναι το δράμα εκείνο στο οποίο κατ' εξοχήν μπορούμε να διακρίνουμε ένα χαρακτηριστικό της ουσίας της αττικής τραγωδίας, που παρουσιάζει ιδιαίτερη σπουδαιότητα. Η δράση άρχισε μπροστά στο παλάτι των Ατρείδων στο Άργος, μας οδήγησε κατόπιν στους Δελφούς, το τέλος δε και η λύση τοποθετείται στην Αθήνα. Έτσι όλα τα ζητήματα που γεμίζουν αυτή τη τριλογία τοποθετούνται μέσα στη ζωή της αθηναϊκής κοινότητας. Όποιος θα ήθελε στο γεγονός αυτό να αναγνωρίσει μία κάποια μορφή πανηγυρικού εκσυγχρονισμού του μύθου, αυτός θα ήταν εντελώς ανίκανος να κατανοήσει την αττική τραγωδία. Εδώ δεν εισάγονται ιδέες στο υλικό του μύθου για να τον εξαναγκάσουν να πλησιάσει την πραγματικότητα, εδώ διαμορφώνεται η μορφή της ποιήσεως από μία αληθινά θρησκευτική γνώση για την ιερότητα του πατρίου εδάφους.

Το δικαστήριο, στο οποίο η ίδια η Αθηνά εναπόθεσε την απονομή του δικαίου, που προέρχεται από τον Δία, είναι εκείνος ο Άρειος Πάγος, ο οποίος λίγα χρόνια πριν την παράσταση της «Ορέστειας» πολεμήθηκε δριμύτατα. Η μοναδική δομή της αττικής πόλεως, που είχε υποστεί την σοβαρή κρίση των Περσικών πολέμων, άρχισε να υποχωρεί στην πίεση για ριζοσπαστικές αλλαγές της δημοκρατίας και ο Εφιάλτης πέτυχε να απογυμνώσει τον Άρειο Πάγο, τον φορέα της πολιτικής παράδοσης, από όλα τα δικαιώματα του εκτός από τις φονικές δίκες. Ο Αισχύλος στις «Ευμενίδες» του – που δεν είναι έργο κάποιας συγκεκριμένης σκοπιμότητας – δεν διαμαρτύρεται για το ιδιαίτερο αυτό συμβάν. Και ο Άρειος Πάγος, τον οποίο ιδρύει η Αθηνά έχει αρμοδιότητα μόνο για τις φονικές δίκες, όπως ακριβώς συνέβαινε κατά την εποχή της παραστάσεως της τριλογίας.

Το πνεύμα όμως της εξέλιξης το βλέπει ο ποιητής με φόβο, και τα λόγια της Αθηνάς στον ιδρυτικό της λόγο για τον νέο θεσμό (στ. 696 κ.ε.) προέρχονται εξ ολοκλήρου από τον κόσμο της ηθικής του σκέψης. Η τραγωδία του Αισχύλου είναι πολιτική με την ευγενέστερη έννοια της λέξης, δηλαδή την έννοια της παιδείας, που δεν προστίθεται από σκοπού στο έργο της τέχνης για να το καταστρέψει, αλλ' είναι φυσικό επακόλουθο του καλλιτεχνήματος εξ αιτίας της ζωντανίας και της δύναμης που εμπεριέχει.

Η θεά μιλούσε στον ίδιο το λαό της πόλης που είχε συγκεντρωθεί στο θέατρο. Το ελεύθερο παίξιμο γύρω από την ορχήστρα διευκόλυνε αυτή την στροφή προς τους θεατές, που μας δείχνει καθαρά ένα σύνδεσμο του έργου τέχνης με το κοινό του, που δεν μπορούμε πια στην εποχή μας να τον φανταστούμε. Αυτή η ενότητα της πολιτιστικής ζωής αποτελεί ιστορική πραγματικότητα σ' αυτή την τραγωδία, η οποία αφού αναπτύχθηκε εξ ολοκλήρου μέσα από την πόλη απευθύνθηκε πάλι προς αυτή.

ALBIN LESKY
«Die Griechische Tragödie»
Stuttgart 1964

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

Μετάφραση	Κ. Χ. ΜΥΡΗΣ
Σκηνοθεσία	ΣΠΥΡΟΣ Α. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ
Σκηνικά - Κοστούμια	ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΤΣΑΣ
Μουσική	ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ
Διεύθυνση ορχήστρας	ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΡΥΤΙΝΟΣ
Χορογραφία	ΜΑΡΙΑ Μ. ΧΟΡΣ
Μουσική Διδασκαλία	ΕΛΛΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Κ.Χ. Μύρης

Σπύρος Ευαγγελάτος

Γιώργος Πάτσας

Μίκης Θεοδωράκης

Λουκάς Καρυτίνος

Μαρία Μ. Χόρς

Έλλη Νικολαΐδη

Από όλα τα χαρακτηριστικά της «Ορέστειας» το πιο χτυπητό είναι η οργανική ενότητα ανάμεσα στο δράμα και την κοινότητα που απ' αυτή ξεπετάχτηκε και που γι' αυτή παρασταινόταν – η τέλεια τούτη αρμονία ανάμεσα στην ποίηση και τη ζωή. Από την άποψη αυτή είναι σχεδόν μοναδική.

GEORGE THOMSON
«Αισχύλος και Αθήνα»
Μτφ. Γιάννης Βιστάκης, Φώτης Αποστολόπουλος
(Εκδ. «Θεωρία»), Αθήνα 1983

ΔΙΑΝΟΜΗ

(Με τη σειρά που εμφανίζονται)

Προφήτισσα: ΤΖΕΝΗ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ
Ορέστης: ΑΝΤΩΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Απόλλων: ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΒΙΔΗΣ
Κορυφαία Ευμενίδων: ΛΗΔΑ ΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Αθηνά: ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

ΧΟΡΟΣ:

ΟΛΓΑ ΔΑΜΑΝΗ – ΤΖΕΝΗ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ
ΖΩΗ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ – ΕΛΕΝΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΔΑΧΤΥΛΙΔΗ – ΕΛΕΝΗ ΖΑΜΑΡΙΑ
ΒΙΚΥ ΚΑΜΠΟΥΡΗ – ΝΑΤΑΛΙΑ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΡΩΤΟΓΕΡΑΚΗ – ΒΑΓΓΕΛΙΩ ΣΑΡΑΒΑΝΟΥ
ΜΑΡΙΑΝΘΗ ΤΣΟΝΤΑΚΗ

Τζένη Μιχαηλίδου

Αντώνης
Θεοδωρακόπουλος

Σπύρος Μαβίδης

Λήδα Τασοπούλου

Αφροδίτη Γρηγοριάδου

Όλγα Δαμάνη

Ζωή Ρηγοπούλου

Ελένη Παναγιώτου

Ο Αισχύλος της Ορέστειας» αποδείχεται αριστοτέχνης στην διαμόρφωση τραγικών καταστάσεων που έχουν μεγάλη ένταση και πυκνότητα, το κοσμοείδωλό του όμως είναι ατραγικό, σύμφωνα με την σύγχρονη αντίληψη της λέξης. Τον τελικό σκοπό εδώ δεν τον αποτελεί η εκμηδένιση κι η αμοιβαία εξαφάνιση των αξιών, αλλά η διαφύλαξή τους μέσα σ' έναν κόσμο που κυβερνιέται δυναμικά από την σοφία του Θεού.

ALBIN LESKY

«Ιστορία της αρχαίας ελληνικής λογοτεχνίας»
Μτφ. Αγαπητού Τσοπανάκη,
Θεσσαλονίκη 1964

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΝΙΚΑΙΑΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Καλλιτεχνική επιτροπή:
Στέλιος Λογοθέτης - Δήμαρχος
Τάκης Χρυσικάκος
Σταύρος Αβδούλος

Καλοκαίρι 1986
Χρονιά πρώτη – περίοδος πρώτη

«Ο ΠΛΟΥΤΟΣ» του Αριστοφάνους ελευθέρως παραφρασθείς εις την καθομιλουμένη υπό του Μιχαήλ Χουρμούζη.

Σκηνοθεσία: Κώστας Μπάκας
Σκηνογραφία-κουστούμια: Σίμος Καραφύλλης
Μουσική: Γιώργος Τσαγγάρης
Χορογραφία: Αγγέλα Καζακίδου.

«Πλούτος» Από την πρόβα.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΡΟΛΩΝ, ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ

Καρίων
Χρεμύλος
Πλούτος
Βλεψίδημος
Πενία
Μαντώ
Αγαθίας
Κλεψίθρων
Λαμπιτώ
Αλκίδας
Ερμής
Ιεροκλής
Αγροίκοι

Τάκης Χρυσικάκος
Κώστας Ρηγόπουλος
Πάνος Αναστασόπουλος
Χρήστος Μπίρος
Αγγέλα Καζακίδου
Δήμητρα Ζέζα
Στράτος Χρήστου
Δήμος Μυλωνάς
Μαρία Αναστασίου
Τάσος Αργυρός
Χάρης Νάζος
Γιώργος Καλατζής
Νίκος Χύτας
Θανάσης Σταμούλης
Σταύρος Μαυρίδης
Αντώνης Μπαταλής
Κώστας Καζάκας

«ΠΛΟΥΤΟΣ» Από Δεξιά: Κώστας Ρηγόπουλος, Πάνος Αναστασόπουλος, Τάκης Χρυσικάκος.
Από την Πρόβα.

Το Δημοτικό θέατρο της Νίκαιας, που φέτος το καλοκαίρι κάνει το ξεκίνημά του, είναι απόρροια μιας πολιτιστικής ζωής τεσσάρων δεκαετιών.

Από τα πρώτα χρόνια που οι πρόσφυγες μετά την μεγάλη καταστροφή εγκαταστάθηκαν στα χώματα της Κοκκινιάς, παράλληλα με τους αγώνες τους για επιβίωση στην καινούργια πατρίδα, καλλιέργησαν έντονα κάθε πολιτιστική δραστηριότητα.

Και φυσικά το θέατρο.

Από το '22 κιόλας που φτιάχνεται στον καινούργιο συνοικισμό η πρώτη θεατρική ομάδα μέχρι σήμερα, αμέτρητες είναι οι θεατρικές προσπάθειες, ερασιτεχνικές και επαγγελματικές που γίνονται στην Κοκκινιά. Άλλες με μεγαλύτερη και άλλες με μικρότερη επιτυχία.

Ήταν επόμενο λοιπόν κάποια στιγμή να γίνει και η μεγάλη συντονισμένη προσπάθεια, για μια μόνιμη επαγγελματική θεατρική παρουσία στην πόλη.

Αυτή η προσπάθεια ξεκινάει φέτος, με το ανέβασμα του ΠΛΟΥΤΟΥ, στην παράφραση του Χουρμούζη. Επιλέχτηκαν συνεργάτες από τους εγγυρότερους του Ελληνικού θεάτρου, γιατί κύριος στόχος του Δημοτικού θεάτρου Νίκαιας είναι να προσφέρει στον κόσμο της Κοκκινιάς αλλά και των γύρω Δήμων, θέατρο υψηλών προδιαγραφών, με φτηνό εισιτήριο, κοντά στο σπίτι του. Και φυσικά θέατρο λαϊκό, με την πραγματική σημασία του όρου..

Πιστεύουμε ότι η παράσταση του ΠΛΟΥΤΟΥ, δίνει το στίγμα της δουλειάς που επιδιώκουμε.

Με αυτό το πνεύμα θα συνεχίσουμε και είμαστε σίγουροι ότι πολύ γρήγορα ο κόσμος της Κοκκινιάς, αλλά και της ευρύτερης περιοχής των γύρω από τον Πειραιά Δήμων θα νοιώθει το Δημοτικό θέατρο Νίκαιας σαν το δικό του, το πραγματικά δικό του θέατρο.

«ΠΛΟΥΤΟΣ»

Από την πρόβα.

Φωτογραφίες από τις Εκδηλώσεις
των ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ 1985

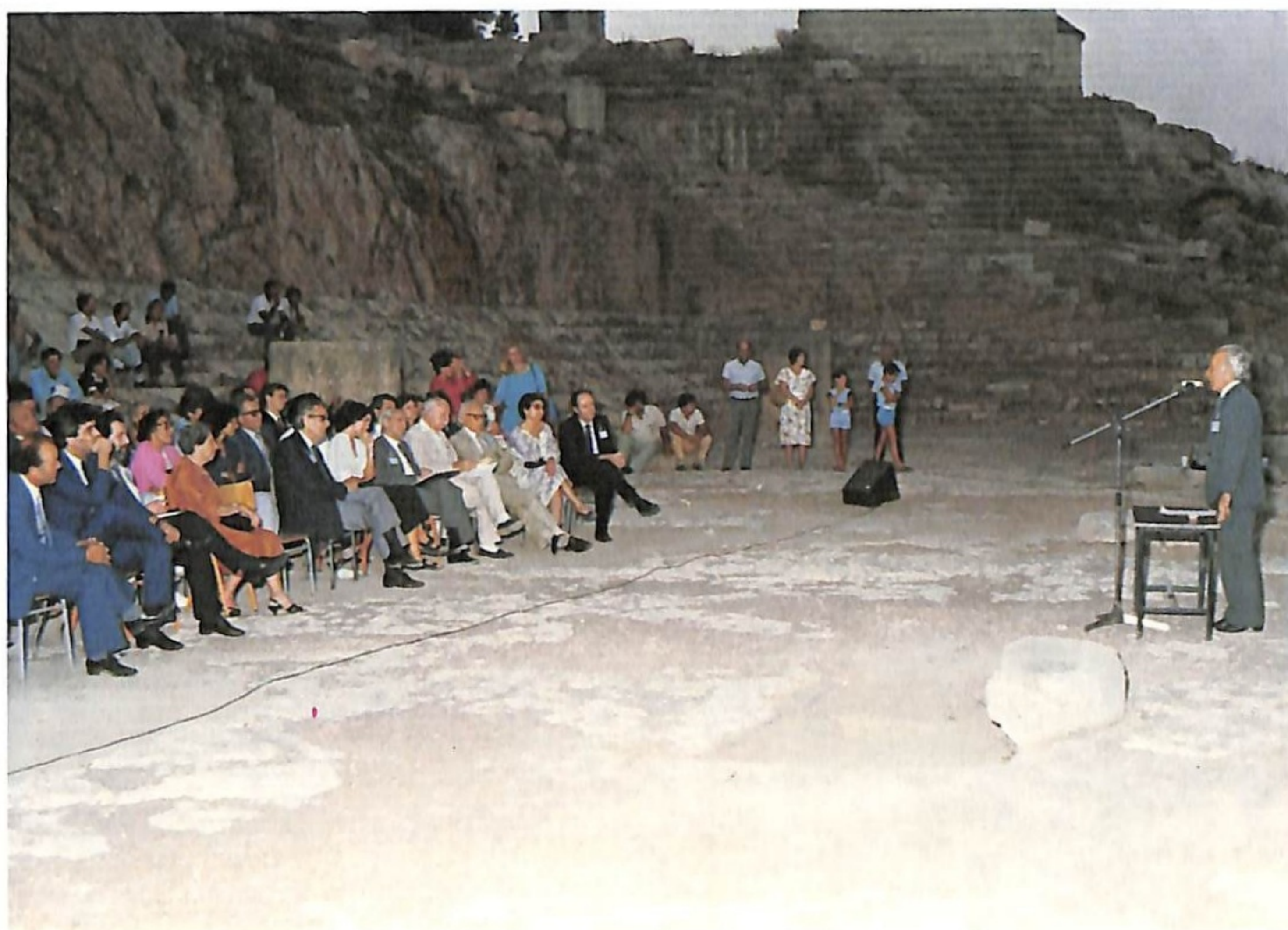
Από την παράσταση του Αριστοφάνη «Νεφέλες» που παρουσίασε ο Εταιρικός Θίασος ΟΕΘ/ΣΕΗ «Αιμίλιος Βεάκης» την 1 Σεπτέμβρη 1985.

Από την παρακολούθηση της Κωμωδίας του Αριστοφάνη «Νεφέλες» που παρουσίασε ο Εταιρικός Θίασος ΟΕΘ/ΣΕΗ «Αιμίλιος Βεάκης»

Το Προεδρείο και Σύεδροι του Διεθνούς Συνεδρίου που πραγματοποιήθηκε τον Σεπτέμβρη 1985

Ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Β. Σφυρόερας διαβάζει την Απόφαση - Ψήφισμα του Διεθνούς Συνεδρίου στους Συνέδρους, στο Τελεστήριο του Αρχαιολογικού χώρου Ελευσίνας.

Σύνεδροι και λαός παρακολουθούν την τραγωδία του Αισχύλου «Προμηθέας Δεσμώτης» που παρουσίασε το Θέατρο Τέχνης.

Από την Τραγωδία του Αισχύλου «Προμηθέας Δεσμώτης» που παρουσίασε το Θέατρο Τέχνης στα ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ 1985.

Από τις αθλητικές εκδηλώσεις στα πλαίσια
των ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ 1985

